

Arrest

nr. 232 849 van 19 februari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 december 2019.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij haar verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

3.1. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 15 februari 2019 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.2. *Het is in dit geval duidelijk dat verzoekster afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in haar hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks haar afkomst van een veilig land, haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.*

3.3. *Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch verzoekster onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijft. Verzoekster beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter diens bevindingen niet ontkracht of weerlegt.*

3.4. *Betreffende verzoekster haar kritiek dat de commissaris-generaal de in artikel 57/6/1, §1, derde lid vermelde termijn van 15 werkdagen niet heeft gerespecteerd waarbinnen hij luidens die bepaling een beslissing neemt, dient erop te worden gewezen dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden. Het overschrijden van de voorgeschreven termijn heeft louter tot gevolg dat de in artikel 39/57, §1 van de Vreemdelingenwet vermelde beroepstermijn in casu geen 10 dagen, doch 30 dagen betreft. Het brengt echter geen bevoegdheidsverlies met zich mee en verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd dat het overschrijden van voormelde termijn impliceert dat de commissaris-generaal niet langer bevoegd/gemachtigd zou zijn om een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond te beschouwen.*

3.5. Verzoekster stelt dat: “Verwerende partij kent duidelijk de Albanese cultuur en gebruiken niet. Alle broers van verzoekende partij zijn het land ontvlucht. Verzoekende partij is een vrouw en was in 2001 17 jaar oud. Thans heeft zij 2 zonen op wie L. M. gemunt heeft. Wanneer men uit is op (bloed)wraak, verjaart dit niet en kan het nog tientallen jaren later uitgevoerd worden op de mannen binnen de familie. Zoals verzoekende partij verklaarde tijdens het gehoor, mislukten alle verzoeningspogingen. Dat verzoekende partij aldus 17 jaar later aangesproken werd over het incident van 2001, hoeft dan ook niet te verbazen.”

Met haar voorgaand betoog weerlegt noch ontkracht verzoekster de volgende vaststellingen uit de bestreden beslissing: “Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw vluchtrelaas in zijn algemeenheid niet geloofwaardig overkomt. Hoewel het incident tussen uw broer en L.(...) M.(...) in 2001 niet wordt ontkend door het CGVS, wordt er geen geloof gehecht aan de confrontatie tussen u en de heer L.(...) M.(...) in februari 2017 (CGVS E.(...), p. 5, 12). Het is namelijk allerminst geloofwaardig dat L.(...) M.(...) zestien jaar niets van zich zou laten horen om plots op een dag u aan te spreken over de verblijfplaats van uw broer. U verklaart zelf dat L.(...) M.(...) na het vertrek van uw broer, net nadat hij door L.(...) M.(...) in het ziekenhuis was geslagen enkele dagen na het steekincident in 2001, niets meer had ondernomen (CGVS E.(...), p. 4, 12). Hoewel uw broers uit voorzorg het land hadden verlaten, zoals u beweert, had L.(...) M.(...) na het incident en in de loop der jaren geen enkel familielid van u aangesproken, laat staan bedreigd (CGVS E.(...), p. 6). Betreffende de twee verzoeningspogingen die uw vader na het incident in 2001 zou hebben ondernomen, laat u dan weer na deze te staven met een attest, wat uw geloofwaardigheid enigszins ondermijnt. Gezien de jarenlange stilte kan er dan ook weinig geloof worden gehecht aan het feit dat L.(...) M.(...) plots u en uw kinderen zou hebben bedreigd. Het feit dat uw broer en L.(...) M.(...) een conflict hebben gehad lijkt dan ook een afgesloten incident geweest te zijn uit 2001 en die aldus te ver in de tijd gesitueerd is om anno 2019 nog als vluchtmotief te kunnen worden beschouwd. Uit deze feiten kan dan ook bezwaarlijk bij terugkeer naar Albanië een actuele gegronde vrees voor vervolging of een actueel reëel risico op ernstige schade worden geput.”

In de bestreden beslissing wordt verder op goede grond het volgende vastgesteld: “Ook uw houding in Albanië toont aan dat u en uw familie de dreiging van L.(...) M.(...) allerminst hoog inschatten. U beweert dat uw broer u aanraadde nooit alleen naar uw moeder te gaan en steeds goed op te letten op straat zodat niemand u zou aanspreken. Frappant is dan ook de vaststelling dat u twee of drie maal per maand alleen met de kinderen te voet naar uw moeder stapte enkel en alleen omdat het korter is te voet dan met de bus, van wat mag worden aangenomen dat het veiliger zou zijn (CGVS E.(...), p. 6). Even opmerkelijk is de vaststelling dat u, hoewel u moest opletten niet te worden aangesproken, er zelfs geen idee van had hoe L.(...) M.(...) er uit zag, en dus zelfs niet wist wie u aansprak op het moment van de confrontatie (CGVS E.(...), p. 9). Dat u jarenlang meermaals per maand te voet naar uw moeder stapte die in hetzelfde dorp Bathorë woont net als de vervolger van uw familie en u geenszins weet hoe die persoon er uit ziet, ondermijnt sterk de geloofwaardigheid van het jarenlange conflict waarin uw familie sinds 2001 zich zou vertoeven (verklaring DVZ E.(...) d.d. 11/02/2019, vraag 13).” Verzoekster weerlegt noch ontkracht voorgaande vaststellingen.

Met het stellen dat verzoekster als vrouw en minderjarige niet betrokken werd bij de verzoeningspogingen, dat er evenmin aan haar veel informatie werd gegeven hierrond, dat verzoekster nog niet gehuwd was met haar man in 2001, dat haar man aldus helemaal niet betrokken was bij de gebeurtenissen, en dat gezien het ook 16 jaar redelijk rustig bleef rond deze persoon, verzoekster ook niet de nood heeft gevoeld om hierover in detail aan haar man te vertellen, biedt verzoekster geen afdoende verklaring voor de vaststelling dat zij en haar man een heel oppervlakkige kennis hebben over L. M., wat de geloofwaardigheid van het relaas verder ondermijnt.

De Raad wijst er op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Uit de bestreden beslissing blijkt: “Gevraagd of jullie naar de politie zijn gegaan om de bedreiging aan te klagen, antwoorden zowel u als uw echtgenoot dat jullie dat niet deden uit schrik voor de heer M.(...). L.(...) M.(...) zou u namelijk hebben gemeld dat het nog erger zou worden indien jullie de Albanese autoriteiten zouden inschakelen (CGVS E.(...), p. 10; CGVS E.(...), p. 4, 6-7). Jullie motivatie dat jullie geen bescherming wilden invoeren van de autoriteiten uit schrik dat de problemen zouden verergeren, kan uw nalaten ter zake geenszins rechtvaardigen. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Daarnaast vertelt u dat de agenten allemaal corrupt zijn, allemaal drugsgebruikers zijn en niets doen voor de mensen (CGVS E.(...), p. 15, 10). Er dient echter opgemerkt te worden dat u er opnieuw niet in slaagt deze stelling te concretiseren. Gevraagd naar een voorbeeld dat Albanese agenten niets doen voor de burgers komt u niet verder dan dat er mensen worden gedood in Albanië maar niemand wordt vastgehouden in de gevangenis. Geconfronteerd met de bemerking dat dit weinig geloofwaardig is nuanceert u uw stelling zelf en zegt u dat de staat gewoon de mensenrechten niet

respecteert zoals in België. Na meermaals aandringen door het CGVS slaagt u er echter niet in een concreet voorbeeld te geven dat moet illustreren dat de politie in Albanië de burgers niet zou dienen, eventuele slachtoffers van conflicten of incidenten niet zou beschermen of corrupt zou handelen (CGVS E.(...), p. 10-11). Ook benadrukt u dat u persoonlijk nooit een negatieve ervaring heeft gehad met de politie in uw thuisland. Ook uw echtgenoot kan geen voorbeeld geven van agenten die in een bepaalde zaak corrupt zouden hebben gehandeld (CGVS E.(...), p. 7).

(...)

Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen ben ik de mening toegedaan dat u, naast uw ongeloofwaardig geachte asielmotieven, sowieso niet alle redelijkerwijze van u te mogen verwachten stappen tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming van de in Albanië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was." Verzoekster haar huidige stelling, in welk verband zij verwijst naar een artikel omtrent corruptie in Albanië, dat zij vanwege de overheden van haar land dus niet de nodige bescherming kon krijgen, wijzigt niets aan het voorgaande. Deze algemene, veeleer theoretische stelling berust niet op, laat staan op veelvuldige concrete en persoonlijke ervaringen, en mist dan ook grondslag en ernst.

Een algemene verwijzing naar een artikel omtrent corruptie in Albanië, volstaat niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het haar in haar land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft, gelet ook op de vaststellingen uit de bestreden beslissing, hier in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

4. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 16 december 2019, voert verzoekende partij aan dat de gebeurtenissen van 2001 waarbij haar broer een messteek gaf aan L. niet worden betwist. Verzoekende partij is het niet eens met de beoordeling dat de bloedwraak verjaard is. Zij wijst er op dat bloedwraak geenszins verjaart. Thans vreest zij voor het leven

van haar 2 zonen die daardoor gevisieerd kunnen worden. Verzoekende partij is van oordeel dat er een slechte analyse is gemaakt van haar verzoek. Zij licht voorts toe dat zij en haar familie geen beroep kunnen doen op de bescherming van de autoriteiten nu deze autoriteiten corrupt zijn, zoals blijkt uit de rapporten. Verzoekende partij licht toe dat zij 3 kinderen heeft, 10 jaar, 7 jaar en 3 maanden oud. Tot slot stelt zij dat één van haar broers vermoord werd. Dit nieuws kon zij lezen op internet.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie en het formuleren van algemene, doch niet door concrete informatie of gegevens onderbouwde beweringen en kritiek, zonder dat zij evenwel *in concreto* ingaat op en daadwerkelijk concrete en valabele opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert die deze in een ander daglicht kunnen plaatsen.

4.3. In zoverre verzoekende partij opwerpt dat zij het niet eens met de beoordeling dat de bloedwraak verjaard is, waarbij ze erop wijst dat bloedwraak geenszins verjaart, verwijst de Raad naar de grond in voornoemde beschikking waar wordt opgemerkt: *“Verzoekster stelt dat: “Verwerende partij kent duidelijk de Albanese cultuur en gebruiken niet. Alle broers van verzoekende partij zijn het land ontvlucht. Verzoekende partij is een vrouw en was in 2001 17 jaar oud. Thans heeft zij 2 zonen op wie L. M. gemunt heeft. Wanneer men uit is op (bloed)wraak, verjaart dit niet en kan het nog tientallen jaren later uitgevoerd worden op de mannen binnen de familie. Zoals verzoekende partij verklaarde tijdens het gehoor, mislukten alle verzoeningspogingen. Dat verzoekende partij aldus 17 jaar later aangesproken werd over het incident van 2001, hoeft dan ook niet te verbazen.”*

Met haar voorgaand betoog weerlegt noch ontkracht verzoekster de volgende vaststellingen uit de bestreden beslissing: “Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw vluchtrelaas in zijn algemeenheid niet geloofwaardig overkomt. Hoewel het incident tussen uw broer en L.(...) M.(...) in 2001 niet wordt ontkend door het CGVS, wordt er geen geloof gehecht aan de confrontatie tussen u en de heer L.(...) M.(...) in februari 2017 (CGVS E.(...), p. 5, 12). Het is namelijk allerm minst geloofwaardig dat L.(...) M.(...) zestien jaar niets van zich zou laten horen om plots op een dag u aan te spreken over de verblijfplaats van uw broer. U verklaart zelf dat L.(...) M.(...) na het vertrek van uw broer, net nadat hij door L.(...) M.(...) in het ziekenhuis was geslagen enkele dagen na het steekincident in 2001, niets meer had ondernomen (CGVS E.(...), p. 4, 12). Hoewel uw broers uit voorzorg het land hadden verlaten, zoals u beweert, had L.(...) M.(...) na het incident en in de loop der jaren geen enkel familielid van u aangesproken, laat staan bedreigd (CGVS E.(...), p. 6). Betreffende de twee verzoeningspogingen die uw vader na het incident in 2001 zou hebben ondernomen, laat u dan weer na deze te staven met een attest, wat uw geloofwaardigheid enigszins ondermijnt. Gezien de jarenlange stilte kan er dan ook weinig geloof worden gehecht aan het feit dat L.(...) M.(...) plots u en uw kinderen zou hebben bedreigd. Het feit dat uw broer en L.(...) M.(...) een conflict hebben gehad lijkt dan ook een afgesloten incident geweest te zijn uit 2001 en die aldus te ver in de tijd gesitueerd is om anno 2019 nog als vluchtmotief te kunnen worden beschouwd. Uit deze feiten kan dan ook bezwaarlijk bij terugkeer naar Albanië een actuele gegronde vrees voor vervolging of een actueel reëel risico op ernstige schade worden geput.”

Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op. Ze gaat overigens uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Immers, hierin wordt nergens gesteld dat de wraak waarin verzoekende partij voorhoudt verwickeld te zitten verjaard is en/of (meer algemeen) dat bloedwraak verjaart, doch wel wordt op goede grond vastgesteld dat verzoekende partij haar verklaringen als zou zij in 2017 door L.M. benaderd en bedreigd zijn geweest naar aanleiding van een incident van L.M. en haar broer in 2001, oftewel meer dan vijftien jaar eerder, en als zou deze heden haar en haar gezin en haar kinderen/zonen in het voornaam naar het leven staan ongeloofwaardig zijn.

Het incident tussen verzoekende partij haar broer en L.M. in 2001 wordt op zich niet betwist, zoals verzoekende partij correct opmerkt, doch er wordt geen geloof gehecht aan de door verzoekende partij hieraan gekoppelde persoonlijke problemen en vrees, met name de beweerde confrontatie met J.M. begin februari 2017 waarbij deze bedreigingen naar verzoekende partij haar gezin naar de toekomst toe zou hebben geuit. Aan de door verzoekende partij en haar echtgenoot ingeroepen vluchtmotieven kan aldus geen geloof worden gehecht. Hun vluchtrelaas komt, gelet op de verschillende concrete en pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing die door verzoekende partij niet worden ontkracht of weerlegd, geheel ongeloofwaardig over.

4.4. Hoe dan ook, zelfs al zou aan de door verzoekende partij (en haar man) voorgehouden persoonlijke problemen met en vrees jegens L.M. geloof worden gehecht, blijkt uit niets en maakt verzoekende partij

niet in het minst *in concreto* aannemelijk dat het haar dienaangaande aan nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten ontbreekt.

Verzoekende partij komt niet verder dan de loutere herhaling dat zij en haar familie geen beroep kunnen doen op de bescherming van hun autoriteiten nu deze autoriteiten corrupt zijn, zoals dit volgens haar blijkt uit rapporten die ze niet nader preciseert, doch zij ontkracht, noch weerlegt hiermee geenszins de grond in de beschikking van 16 december 2019 waar in dit verband wordt vastgesteld als volgt: *“De Raad wijst er op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Uit de bestreden beslissing blijkt: “Gevraagd of jullie naar de politie zijn gegaan om de bedreiging aan te klagen, antwoorden zowel u als uw echtgenoot dat jullie dat niet deden uit schrik voor de heer M.(...). L.(...) M.(...) zou u namelijk hebben gemeld dat het nog erger zou worden indien jullie de Albanese autoriteiten zouden inschakelen (CGVS E.(...), p. 10; CGVS E.(...), p. 4, 6-7). Jullie motivatie dat jullie geen bescherming wilden inroepen van de autoriteiten uit schrik dat de problemen zouden verergeren, kan uw nalaten ter zake geenszins rechtvaardigen. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Daarnaast vertelt u dat de agenten allemaal corrupt zijn, allemaal drugsgebruikers zijn en niets doen voor de mensen (CGVS E.(...), p. 15, 10). Er dient echter opgemerkt te worden dat u er opnieuw niet in slaagt deze stelling te concretiseren. Gevraagd naar een voorbeeld dat Albanese agenten niets doen voor de burgers komt u niet verder dan dat er mensen worden gedood in Albanië maar niemand wordt vastgehouden in de gevangenis. Geconfronteerd met de bemerking dat dit weinig geloofwaardig is nuanceert u uw stelling zelf en zegt u dat de staat gewoon de mensenrechten niet respecteert zoals in België. Na meermaals aandringen door het CGVS slaagt u er echter niet in een concreet voorbeeld te geven dat moet illustreren dat de politie in Albanië de burgers niet zou dienen, eventuele slachtoffers van conflicten of incidenten niet zou beschermen of corrupt zou handelen (CGVS E.(...), p. 10-11). Ook benadrukt u dat u persoonlijk nooit een negatieve ervaring heeft gehad met de politie in uw thuisland. Ook uw echtgenoot kan geen voorbeeld geven van agenten die in een bepaalde zaak corrupt zouden hebben gehandeld (CGVS E.(...), p. 7).*

(...)

Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen ben ik de mening toegedaan dat u, naast uw ongeloofwaardig geachte asielmotieven, sowieso niet alle redelijkerwijze van u te mogen verwachten stappen tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming van de in Albanië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was.” Verzoekster haar huidige stelling, in welk verband zij verwijst naar een artikel omtrent corruptie in Albanië, dat zij vanwege de overheden van haar land dus niet de nodige bescherming kon krijgen, wijzigt niets aan het voorgaande. Deze algemene, veeleer theoretische stelling berust niet op, laat staan op veelvuldige concrete en persoonlijke ervaringen, en mist dan ook grondslag en ernst.

Een algemene verwijzing naar een artikel omtrent corruptie in Albanië, volstaat niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het haar in haar land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft, gelet ook op de vaststellingen uit de bestreden beslissing, hier in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).”

Uit niets blijkt aldus en verzoekende partij toont niet aan dat zij voor de door haar aangehaalde problemen met en vrees voor L.M., daargelaten de geloofwaardigheid ervan, geen beroep kan doen op de Albanese autoriteiten en dat deze niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar hiervoor hulp en/of bescherming te bieden, gelet op het totale nalaten van verzoekende partij (en haar echtgenoot) om die beweerdde problematiek bij hen aan te kaarten en aan te klagen. De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij dat verzoekende partij geenszins alle realistische en redelijkerwijze van haar te verwachten mogelijkheden tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming in Albanië heeft uitgeput en dat dus onvoldoende wordt aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor haar de enige overgebleven uitweg was.

Daargelaten de vaststelling dat verzoekende partij niet het minste begin van bewijs voorlegt van haar bewering als zou een van haar broers vermoord zijn en zij dit nieuws op internet heeft gelezen, waardoor dit niets meer dan een blote bewering betreft die zij geenszins weet hard of aannemelijk te maken, wijzigt dit hoe dan ook niets aan en werpt dit geen ander licht op hetgeen voorafgaat, met betrekking tot de beschermingsmogelijkheden in haren hoofde in Albanië en het feit dat zij geenszins

aantoonen deze te hebben uitgeput. Internationale bescherming kan evenwel slechts worden ingeroepen en verkregen bij gebrek aan nationale bescherming.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene opmerking dat zij 3 jonge kinderen heeft en de algemene bewering dat er een slechte analyse is gemaakt van haar verzoek, hetgeen ze evenwel niet in het minst verder toelicht of enigszins onderbouwt, zonder voorts concreet in te gaan op en daadwerkelijk concrete opmerkingen met betrekking tot de in de beschikking van 16 december 2019 opgenomen grond te formuleren. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS